



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Petra Černého, Ph.D., a soudců Mgr. Radima Kadlčáka a Mgr. Ladislava Vaško ve věci

žalobkyně: **EKOPURG s.r.o.**, IČO: 02791749
sídlem Na Březince 930/6, 150 00 Praha 5
zastoupená Mgr. Jiřím Vránou, advokátem
sídlem Lannova 2061/8, 110 00 Praha 1

proti

žalovanému: **Ministerstvo pro místní rozvoj**
sídlem Staroměstské náměstí 6, 110 00 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 11. 2024, č. j. MMR-78018/2024-83,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou prostřednictvím svého právního zástupce domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 11. 2024, č. j. MMR-78018/2024-83, kterým bylo zamítnuto její odvolání a bylo potvrzeno rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru životního prostředí a zemědělství (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 14. 2.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

2024, č. j. KUUK/026325/2024, jímž byla žalobkyně (I.) uznána vinnou ze spáchání přestupku podle § 178 odst. 1 písm. k) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“), kterého se dopustila tím, že jako stavebník a uživatel vodního díla „*Modernizace deemulgační linky Vroutek*“ provozovala toto vodní dílo v době od 4. 5. 2023 do 31. 10. 2023 v rozporu se závaznými podmínkami zkušebního provozu (konkrétně s podmínkami č. 2 druhá část, č. 4 druhá část a č. 7 druhá část), jehož provedení jí bylo nařízeno rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 3. 3. 2023, č. j. KUUK/019974/2023, přičemž jí (II.) byla za daný přestupek dle § 178 odst. 3 písm. c) stavebního zákona uložena pokuta ve výši 400 000 Kč. Zároveň byla žalobkyni (III.) podle § 95 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), uložena povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou ve výši 1 000 Kč. Žalobkyně se dále domáhala toho, aby soud zrušil i shora popsané prvostupňové rozhodnutí a uložil žalovanému povinnost nahradit jí náklady soudního řízení.

Žaloba

2. Žalobkyně úvodem žaloby obsáhle zrekapitulovala dosavadní průběh projednávané věci, přičemž uvedla, že s namítanými rozhodnutími správních orgánů nesouhlasí, jelikož jimi byla zkrácena na svých právech. Připomněla, že se v daném případě nejednalo o zřízení nové deemulgační linky, ale o povolení její modernizace za existence stávajícího provozu. Popsala též účel předmětné deemulgační linky, která slouží k separaci odpadu ropných látek z průmyslových odpadů a odpadů emulzí. Následně žalobkyně zmínila i výsledek separace a čištění s tím, že přebytečná vyčištěná odpadní voda je svedena do jímky J5 a z ní vedena kanalizací do říčky Podhory, dle podmínek integrovaného povolení a schváleného provozního řádu.
3. S odkazem na integrované povolení ze dne 7. 9. 2017 žalobkyně uvedla, že zařízení deemulgační stanice je provedeno jako technologický celek sloužící prvotně k likvidaci odpadů dle zákona č. 541/2020 Sb., o odpadech, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpadech“), viz kód D9 přílohy č. 4 poukazovaného zákona, a až jímku J5 je možné posoudit jako vodní dílo. Takto bylo dle žalobkyně provozování deemulgační stanice původně schváleno a ani žádost o schválení její modernizace neměla fakticky změnit účel a využití tohoto zařízení. V rámci vydaného povolení k modernizaci deemulgační linky nicméně bylo celé toto zařízení chybně označeno jako vodní dílo, jehož schválení podléhá režimu zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vodní zákon“). Na tomto základě tedy byla rekonstrukce a vlastní provoz deemulgační linky nesprávně podřízen vodnímu zákonu. Žalobkyně tudíž označila zařazení dané linky jako vodního díla za chybné a v rozporu s § 55 odst. 1 vodního zákona, neboť ji bylo nutné posuzovat pouze v režimu zákona o odpadech, resp. toliko až jímku J5 jako vodní dílo.
4. Dále žalobkyně popsala, že jí správní orgán I. stupně k její žádosti ze dne 28. 11. 2024 sdělil, že deemulgační linka a její modernizace je vodním dílem ve smyslu § 55 odst. 1 písm. c) vodního zákona. Toto hodnocení však žalobkyně považuje za chybné, jakož i celý postup správních orgánů ve věci. Doplnila také, že její žádost o dodatečné povolení stavby ze dne 2. 12. 2022 byla podána pod tlakem kontroly, aby vyhověla požadavkům správního orgánu a nebyl zastaven provoz zařízení. Uvedla, že deemulgační linka je dle zákona o odpadech primárně zařízením pro nakládání s odpady (s kódy dle katalogů odpadů), nikoliv s vodami. Zařazení celého zařízení jako vodního díla je tak dle žalobkyně v rozporu s jeho skutečným

účelem a funkcí, a tudíž došlo k porušení § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“).

5. Žalobkyně k tomu dodala, že předmětná deemulgační linka není čistírnou odpadních vod či stavbou k čištění odpadních vod před jejich vypuštěním do kanalizace, ale technologickým zařízením pro čištění odpadů daných přílohou č. 4 integrovaného povolení. Odpadní voda v tomto zařízení toliko vzniká a není vypouštěna do kanalizace, ale do jímky J5, která je vodním dílem, avšak sama tato jímka modernizována nebyla (tj. modernizaci podléhala pouze technologická část linky).
6. Správní orgán I. stupně tak měl ve věci řádně vymezit předmět vodoprávního řízení, resp. vyřešit otázku, zda je dotčené zařízení stavbou, popř. určit, na kterou část stavby se ustanovení vodního zákona o vodním díle vztahuje a tuto řádně vymezit, jakož i vyhodnotit, zda stavba podléhá § 55 odst. 1 vodního zákona. K tomu však dle žalobkyně v řešeném případě nedošlo. Žalobkyně tedy konstatovala, že dotčené zařízení nemělo být vůbec posuzováno dle vodního zákona, resp. neměl být stanoven ani zkušební provoz ve smyslu tohoto zákona. Modernizace odpadového zařízení totiž vznikla pouze běžnou rekonstrukcí (resp. údržbou) zastaralého odpadového zařízení, tj. bez faktické změny jeho účelu, kapacity a druhu odpadu.
7. Shora uvedené poté svědčí o vadě namítaných rozhodnutí a neoprávněnosti uložené sankce. Ani samotná výše sankce přitom dle žalobkyně neodpovídá závažnosti jejího údajného přestupkového jednání. K tomu žalobkyně doplnila, že se správními orgány vždy spolupracovala, deemulgační linku provozuje již řadu let, přičemž při neoprávněně vyžadovaném zkušebním provozu zařízení ve smyslu vodního zákona nedošlo k žádnému ohrožení či poškození životního prostředí.
8. Pro úplnost žalobkyně doplnila též fakt, že již v roce 2018 v rámci vyjádření k dotaci a záměru modernizace stavby bylo zařízení správními orgány kategorizováno jako odpadové. Deemulgační linka byla kolaudována už v roce 1989 a do její modernizace provozována jako zařízení na zpracování odpadů. Integrované povolení ze dne 7. 9. 2019 pak toto zařízení zařazuje do kategorie činností – odstraňování nebo využívání nebezpečných odpadů. Dle provozního řádu je účelem deemulgační linky separace ropných látek z průmyslových odpadních vod a emulzí.
9. Závěrem žalobkyně zmínila, že byla v průběhu řízení poučena o možnosti podat odvolání k Ministerstvu životního prostředí, což také ve věci učinila, avšak následně byla usnesením Ministerstva zemědělství informována o postoupení odvolání Ministerstvu pro místní rozvoj. Toto neodůvodněné postoupení odvolání v projednávané věci tak žalobkyně považuje za chybné a způsobující zmatečnost daného řízení.

Vyjádření žalovaného

10. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Současně popsal dosavadní průběh posuzované věci a uplatněnou žalobní argumentaci, kterou označil za zcela nedůvodnou. K tomu plně odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí.

Replika žalobkyně

11. Žalobkyně v podané replice setrvala na již uplatněných žalobních důvodech, přičemž zopakovala, že § 55 odst. 1 písm. c) vodního zákona nebylo možno na předmětnou deemulgační linku uplatnit. Správní orgán I. stupně tedy ve věci pochybil, pokud pouze

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

modernizovanou deemulgační linku shledal za vodní dílo, nikoliv jako zařízení pro nakládání s odpady. Předmět vodoprávního řízení tak nebyl dostatečně určen a daná linka nemohla být hodnocena jako vodní dílo dle vodního zákona. Žalobkyně též zmínila, že pokud by byla řádně zpravena o tom, že její odvolání bylo postoupeno jinému orgánu, mohla na tuto situaci procesně reagovat, což jí však bylo neodůvodněným postoupením upřeno, a tudíž byla v důsledku této zmatečnosti řízení zkrácena na svých právech.

Posouzení věci soudem

12. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalobkyně uvedla, že souhlasí s projednáním věci bez nařízení jednání a žalovaný nesdělil do dvou týdnů od doručení výzvy soudu svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoliv byl ve výzvě výslovně poučen, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání uděluje.
13. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobkyně uplatnila v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. ve spojení s § 306 zákona č. 283/2021 Sb., stavební zákon, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „nový stavební zákon“). Povinností žalobkyně je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení i zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s.
14. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu projednávaného případu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
15. V souvislosti se samotným obsahem žalobní argumentace zdejší soud předně upozorňuje na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, ze kterého plyne, že „*míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod – byť i vyhovující – obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto namístě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta*“ (srov. také rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2012, č. j. 1 Afs 57/2011-95, ze dne 27. 10. 2010, č. j. 8 As 22/2009-99, ze dne 18. 6. 2008, č. j. 7 Afs 39/2007-46, ze dne 17. 12. 2008, č. j. 7 As 17/2008-60, nebo ze dne 20. 9. 2022, č. j. 4 Afs 306/2020-70).
16. Úvodem vlastního posouzení uplatněné žalobní argumentace soud připomíná, že předmětem nyní řešeného případu je rozhodnutí, jímž byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání přestupku podle § 178 odst. 1 písm. k) stavebního zákona, kterého se dopustila tím, že jako stavebník a uživatel vodního díla „*Modernizace deemulgační linky Vroutek*“ provozovala toto vodní dílo v době od 4. 5. 2023 do 31. 10. 2023 v rozporu se závaznými podmínkami zkušebního provozu (konkrétně s podmínkami č. 2 druhá část, č. 4 druhá část a č. 7 druhá část), jehož provedení jí bylo nařízeno rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 3. 3. 2023, č. j. KUUK/019974/2023.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

17. Ve vztahu k povaze jednotlivých podmínek stanovených pro nařízený zkušební provoz dotčené stavby dle § 124 stavebního zákona rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 3. 3. 2023, č. j. KUUK/019974/2023, kterým byla podle § 129 odst. 3 stavebního zákona na základě žádosti žalobkyně dodatečně povolena stavba „*Modernizace deemulgační linky Vroutek*“, pak zdejší soud uvádí, že tyto nebyly a nemohly být předmětem daného přestupkového řízení. Správní orgány totiž, s ohledem na presumpci správnosti pravomocného rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 3. 3. 2023, proti kterému žalobkyně nijak nebrojila, správně z tohoto rozhodnutí vycházely. Jinak řečeno, proti nadepsanému dodatečnému povolení ze dne 3. 3. 2023, kterým byl mj. nařízen zkušební provoz dané stavby za určitých podmínek, se žalobkyně nebránila, a proto mohl správní orgán I. stupně i žalovaný z tohoto rozhodnutí bez dalšího vycházet. Ze zásady presumpce správnosti rozhodnutí totiž vyplývá, že v následném přestupkovém řízení již není možno zpochybňovat zákonnost uložených povinností (podmínek), pouze je úkolem správních orgánů zjistit, zda tyto byly řádně splněny (srov. rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 29. 4. 2020, č. j. 46 A 179/2017-56). Možno též zmínit rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2023, č. j. 2 As 205/2022-33, v němž bylo vysloveno, že „*řízení o dodatečném povolení stavby a přestupkové řízení na sobě nejsou závislá, neboť jejich předmětem jsou odlišné právní otázky*“.
18. Naproti správnímu řízení, v němž žalobkyně namítala nesprávnost hodnocení správního orgánu I. stupně stran nesplnění konkrétních podmínek zkušební provozu stavby nařízeného dodatečným povolením ze dne 3. 3. 2023, č. j. KUUK/019974/2023, však tvrzení uplatněná nově v žalobě směřují toliko k tomu, že v rámci dodatečného povolení modernizace deemulgační linky bylo celé toto zařízení chybně označeno jako vodní dílo, jehož schválení podléhá režimu vodního zákona, ačkoliv tuto stavbu bylo nutno posuzovat pouze v režimu zákona o odpadech (resp. jen jímku J5 jako vodní dílo). Zařazení dotčeného zařízení jako vodního díla tak bylo dle žalobkyně v rozporu s jeho skutečným účelem a funkcí, což vedlo k porušení § 3 správního řádu. Správními orgány tak neměl být řádně vymezen předmět (povolovacího) vodoprávního řízení.
19. V kontextu shora popsání se tedy žalobní argumentace v zásadě míjí s předmětem nyní posuzované věci – tj. soudní přezkum rozhodnutí, jímž byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání přestupku podle § 178 odst. 1 písm. k) stavebního zákona, kterého se dopustí fyzická, právnická nebo podnikající fyzická osoba tím, že provede zkušební provoz v rozporu s rozhodnutím podle § 124 téhož zákona.
20. Soud poté v řešeném případě k nadepsaným námitkám žalobkyně pro úplnost dodává, že dle § 55 odst. 1 vodního zákona jsou vodní díla stavby, které slouží ke vzdouvání a zadržování vod, umělému usměrňování odtokového režimu povrchových vod, k ochraně a užívání vod, k nakládání s vodami, ochraně před škodlivými účinky vod, k úpravě vodních poměrů nebo k jiným účelům sledovaným tímto zákonem, a to zejména a) přehrady, hráze, vodní nádrže, jezy a zdrže, b) stavby, jimiž se upravují, mění nebo zřizují koryta vodních toků, c) stavby vodovodních řadů a vodárenských objektů včetně úpraven vody, kanalizačních stok, kanalizačních objektů, čistíren odpadních vod, jakož i stavby k čištění odpadních vod před jejich vypouštěním do kanalizací, d) stavby na ochranu před povodněmi, e) stavby k vodohospodářským melioracím, zavlažování a odvodňování pozemků, f) stavby, které se k plavebním účelům zřizují v korytech vodních toků nebo na jejich březích, g) stavby k využití vodní energie a energetického potenciálu, h) stavby odkališť, i) stavby sloužící k pozorování stavu povrchových nebo podzemních vod, j) studny, k) stavby k hrazení bystrin a strží, pokud zvláštní zákon nestanoví jinak, l) jiné stavby potřebné k nakládání s vodami povolovanému podle § 8.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

21. Komentářová literatura k citovanému ustanovení vodního zákona dále uvádí, že „vodní díla jsou vždy stavbami, které mohou, ale nemusí sloužit k nakládání s vodami, vždy však musí sloužit účelům vymezeným v návěti tohoto ustanovení, tedy k účelům sloužícím vodnímu hospodářství. Není v rozporu s vodním zákonem, aby jedno vodní dílo umožňovalo více druhů nakládání s vodami. Stavbou se pro účely vymezení vodních děl rozumí stavba ve smyslu § 3 stavebního zákona, tedy stavební díla, která vznikají stavební nebo montážní technologií, bez zřetele na jejich stavebně technické provedení, použité stavební výrobky, materiály a konstrukce, na účel využití a dobu trvání. Vodními díly mohou být i vodní díla neuvedená v písmenech a) až l), jelikož se jedná pouze o výčet demonstrativní. Pro určení vodního díla v písmenech a) až l) je vždy rozhodující jeho účel.“ (viz Horáček Z., Král M., Strnad Z., Vytejšková V.: *Vodní zákon: Komentář*, Soudy: 2015, k § 55).
22. Nutno pak upozornit, že Krajský soud v Českých Budějovicích v rozsudku ze dne 31. 3. 2015, č. j. 10 A 16/2014-62, který byl následně potvrzen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 9. 2015, č. j. 7 As 125/2015-74, formou právní věty konstatoval, že „deemulgační čistírna odpadních vod (pozn. soudu – tj. zařízení ke sběru a výkupu odpadních vod a kapalných odpadů) jako vodní dílo je současně zařízením pro nakládání s odpady.“ V odůvodnění nadepsaného rozsudku krajského soudu přitom bylo vyloženo, že „deemulgační čistírna odpadních vod vodní dílo představuje stacionární technologickou jednotku, ve které probíhá činnost označená D9. Pokud jde o nakládání s odpady, činnost podléhá příloze č. 4 zákona o odpadech, kde je pod kódem D9 uvedena fyzikálně chemická úprava, která je svým charakterem průmyslovou činností uvedenou v příloze č. 1 zákona o integrované prevenci jako 5.1.b). Pro posouzení procesu probíhajícího na zařízení není rozhodující jeho název nebo výstup ze zařízení, je tím jednoznačně probíhající činnost a reakce. (...) Deemulgační čistírna odpadních vod může být provozována jako zařízení na odstraňování nebezpečného odpadu (...) a zůstává i nadále vodním dílem. (...) Do kanalizace jsou po provedení procesu odstraňování odpadu vypouštěny pouze technologické odpadní vody, které jsou odpadními vodami ve smyslu vodního zákona, nikoli odpady.“ Rovněž tak Nejvyšší správní soud ve shora odkazovaném potvrzujícím rozsudku popsal, že není vyloučen tzv. dvojediný charakter deemulgační čistírny – tedy, byť se jedná o vodní dílo, může být současně zařízením k nakládání s odpady, resp. není vyloučeno, aby zařízení, které odstraňuje odpad, současně vypouštělo odpadní vody do kanalizace.
23. Vycházejí z výše uvedeného soud v nyní projednávaném případě zdůrazňuje fakt, že dodatečným povolením stavby „Modernizace deemulgační linky“ ze dne 3. 3. 2023, KUUK/019974/2023, bylo jasně konstatováno, že se jedná o „nové technologické zařízení chemické deemulgace, instalované ve stávající hale na st. p. č. 712 v k. ú. Vroutek a určené pro čištění zaolejovaných průmyslových odpadních vod a odpadů vlastních i dovážených z externích zdrojů. (...) Vypouštění odpadních vod do vod povrchových bylo povoleno rozhodnutím č. j. 1465/ZPZ/15/IP 212/Vi ze dne 7. 9. 2017 (pozn. soudu – integrované povolení) ve znění změny sp. zn. KUUK/109443/IP 212/Z4/Vi ze dne 8. 12. 2022 (pozn. soudu – změna nadepsaného integrované povolení).“ Dle odkazovaného dodatečného povolení stavby tuto tvoří podzemní jímky J1 až J6 a specifikovaná zařízení v 1. podzemním podlaží a 1. nadzemním podlaží, jakož i dále uvedené rozvody a technologie. V odůvodnění tohoto dodatečného povolení bylo současně popsáno, že vodoprávní úřad obdržel dne 2. 12. 2022 žádost žalobkyně o dodatečné povolení pro stavbu „Modernizace deemulgační linky Vroutek“. Pro rozhodování vodoprávní úřad použil podklady předané žalobkyní – mj. projektovou dokumentaci zpracovanou Ing. Jiřím Kubelkou, autorizovaným inženýrem pro stavby vodního hospodářství a krajinného inženýrství z 09/2022.

24. Z výše zmíněného integrovaného povolení včetně jeho změn (vše založeno ve správním spisu) je zároveň zřejmé, že jsou v dané deemulgační stanici – „*kategorie činností 5.1.b) – technická a technologická jednotka podle přílohy č. 1 zákona o integrované prevenci; zařízení je určeno k fyzikálně-chemické úpravě odpadů – deemulgaci, která odpovídá kódu D9 dle přílohy č. 4 zákona o odpadech*“ – odstraňovány tekuté odpady typu odpadních vod a emulzí se znečištěním olejového charakteru. Po odpuštění oleje a klidové fázi jsou odpadní vody vypouštěny do jímky vyčištěné odpadní vody a dále do podnikové kanalizace. Předmětným integrovaným povolením včetně jeho změn byla též stanovena ochrana vod, a to právě v kontextu povolení vypouštění odpadních vod do vod povrchových – konkrétně do pravostranného přítoku vodního toku Podhora, neboť jsou odpadní vody z dotčené deemulgační stanice odváděny do recipientu jednotnou kanalizací spolu se srážkovými vodami a splaškovými odpadními vodami. Povolení k vypouštění odpadních vod pak bylo vydáno s jasně uvedenými podmínkami popsánymi právě v integrovaném povolení včetně jeho změn, které je třeba nadále dodržovat.
25. V tomto ohledu je možno poukázat také na skutečnosti podávající se z Provozního řádu deemulgační stanice Vroutek, v němž bylo k účelu zařízení výslovně uvedeno, že „*je určena k separaci ropných látek z průmyslových odpadních vod a emulzí. Dalším účelem zařízení je vyčištění odpadní vody, která procesem separace vzniká. (...) Výsledkem separace a čištění je olej, kal s obsahem nebezpečných látek a vyčištěná odpadní voda zbavená nebezpečných látek. Vyčištěná odpadní voda je z části využita jako technologická voda k mytí vysokozdvizných vozíků, dále se používá zpětně v areálu při dalších činnostech (doplňování požární nádrže, úklid, zavlažování). Přebytková vyčištěná odpadní voda je svedena do výpustě ústící do bezejmenného přítoku říčky Podhory.*“ Upozornit lze i na Technologický projekt deemulgační stanice „*pro likvidaci tekutých odpadů typu odpadních vod a emulzí se znečištěním olejového charakteru. Deemulgační stanice bude pravidelně provozována ve dvousměnném provozu v pětidenním pracovním týdnu, ale vzhledem k čištění dešťových vod je deemulgační stanice schopna pracovat v nepřetržitém provozu. Podle Integrovaného povolení, vydaného Odborem životního prostředí a zemědělství Krajského úřadu Ústeckého kraje č. j. 1465/ZPZ/15/IP-212/Vi, ze dne 7. 9. 2020 je maximální povolené množství odpadní vody zpracovávané v deemulgační stanici 36 m3 odpadní vody za den, takže při předpokladu 316 provozních dní za rok se bude v deemulgační stanici zpracovávat 11 400 m3 odpadních vod za rok. Dle údajů investora se budou v deemulgační stanici likvidovat tyto typy odpadních vod a odpadů: dešťové vody z areálu, kontaminované neemulgovanými ropnými látkami, vody z mytí automobilů, kontaminované neemulgovanými ropnými látkami, odpadní vody z areálu nebo externí, kontaminované emulgovanými ropnými látkami, odpadní emulze z areálu nebo externí. Vyčištěná odpadní voda z deemulgační stanice se bude jímat v podzemní jímce J5, odkud se bude čerpat čerpadlem 9MP1 do bezejmenného přítoku povrchového vodního toku Podhora. Je požadováno, aby vyčištěná voda na výstupu z deemulgační stanice splňovala limitní hodnoty stanovené: Integrovaným povolením, vydaným Odborem životního prostředí a zemědělství Krajského úřadu Ústeckého kraje č. j. 1465/ZPZ/15/IP-212/Vi, ze dne 7. 9. 2017, a stanoviskem Povodí Ohře sp. zn. POH/49071/2017-3/037200 ze dne 18. 12. 2017.*“
26. Na tomto základě tak zdejší soud uzavírá, že ve věci neshledal jakéhokoliv důvodu, proč by nyní posuzovaná stavba neměla být vodním dílem, resp. že by tuto bylo třeba posuzovat toliko v režimu zákona o odpadech. Z veškerých nadepsaných, pro věc relevantních, dokumentů, které jsou obsahem spisové dokumentace, totiž seznatelně plyne tzv. dvojediná funkce dané deemulgační stanice – tedy mj. nakládání s odpadními vodami (§ 38 vodního zákona) ve smyslu účelu vymezeného právě v návěti § 55 odst. 1 vodního zákona. Vyhodnocení dotčeného zařízení jako vodního díla tak bylo dle soudu plně odpovídající

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

jeho skutečnému účelu a funkci, a to na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu dle § 3 správního řádu, jenž byl zcela podepřen obsahem správního spisu.

27. Soud tudíž neshledal důvodným povšechné žalobní tvrzení, že dotčené zařízení nemělo být posuzováno dle vodního zákona, resp. že neměl být nařízen ani jeho zkušební provoz za stanovených podmínek dle § 124 stavebního zákona. Ostatně podmínky uložené žalobkyni stran vypouštění odpadních vod z deemulgační stanice, a to právě v rámci zkušebního provozu nařízeného dodatečným povolením stavby ze dne 3. 3. 2023, ve své podstatě odpovídaly podmínkám stanoveným pro tuto stanici již dříve vydaným integrovaným povolením ze dne 7. 9. 2017 včetně jeho změn, které žalobkyně (historicky) nijak nerozporovala.
28. Pokud žalobkyně dále namítla, že měl správní orgán I. stupně ve věci řádně vymezit předmět vodoprávního řízení, resp. vyřešit otázku, na kterou část stavby se ustanovení vodního zákona o vodním díle vztahuje a tuto řádně vymezit, pak soud znovu zdůrazňuje skutečnost, že předmětná věc byla řízením o přestupku, nikoliv vodoprávním povolovacím řízením. K tomu soud dodává, že sama žalobkyně v průběhu správního řízení (viz odpověď na oznámení o zahájení správního řízení o přestupku, či podané odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí) fakticky potvrzovala, že v rámci činnosti deemulgační stanice vypouští odpadní vody do vodního tělesa – tj. nakládá s odpadními vodami (§ 55 odst. 1 ve spojení s § 38 vodního zákona).
29. Stavebně-technická souvislost vlastní deemulgační technologie s jímkami je přitom dána dle soudu již tím, že jsou navzájem technicky a funkčně propojeny – resp. se jedná o navzájem funkčně závislé části (viz obsah již shora vyjmenovaných dokumentů založených ve správním spisu). Podle zdejšího soudu je tedy zřejmé, že přímo spojená činnost probíhá v jednom deemulgačním zařízení jako komplexní stavbě. Správní orgány proto nijak nepochybily, pokud vycházely z toho, že také (až v podané žalobě žalobkyní konkrétně poukazovaná) jímka J5 a deemulgační technologie tvoří jednu stavbu. Souladný popis předmětné stavby vyplývající z nadepsaných dokumentů je totiž logicky třeba vyložit tak, že deemulační linka, resp. její jednotlivé technologie, a jímky, jakož i další rozvody tvoří dílčí části pouze jednoho zařízení – jedné stavby. Jinými slovy, žalobkyně neprovozuje vícero zařízení (staveb), nýbrž jednu deemulgační linku; o této okolnosti tedy dle soudu ve věci nebylo jakéhokoliv důvodu pochybovat. Nadto, žalobkyní konkrétně odkazovaná jímka J5 nebyla povolena jako samostatná stavba (samostatné technologické zařízení), ale jako součást stavby deemulgační linky. Není proto možné probíhající (spojité) technologické procesy na jednotlivých částech této linky v daném přestupkovém řízení dle platných právních předpisů hodnotit zvlášť, avšak je tuto stavbu nutno chápat jako jeden celek.
30. S ohledem na dříve popsané proto soud ve věci neshledal žalobkyní namítanou neoprávněnost uložené sankce. Soud poté nevyhodnotil jako důvodné ani navazující značně obecné žalobní tvrzení, že výše sankce neodpovídá závažnosti přestupkového jednání žalobkyně, k čemuž tato doplnila pouze to, že se správními orgány spolupracovala a že byl neoprávněně vyžadován zkušební provoz zařízení ve smyslu vodního zákona, přičemž nedošlo k žádnému ohrožení či poškození životního prostředí.
31. Za přestupek podle § 178 odst. 1 písm. k) stavebního zákona lze dle § 178 odst. 3 písm. c) téhož zákona uložit pokutu až do výše 500 000 Kč. Již správní orgán I. stupně přitom v prvostupňovém rozhodnutí srozumitelně vyložil, že „*důvodem pro nařízení zkušebního provozu stavby „Modernizace deemulgační linky Vroutek“ bylo dodatečné ověření spolehlivé funkce tohoto vodního díla a všech jeho součástí při zneškodňování průmyslových odpadních vod s obsahem nebezpečných látek mimo místo jejich vzniku poté, co bylo toto vodní dílo pachatelkou Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.*

(pozn. soudu – žalobkyní) *postaveno bez stavebního povolení a uvedeno do provozu bez kolaudačního souhlasu nebo kolaudačního rozhodnutí. Jestliže pachatelka soustavně porušovala nařízené podmínky zkušebního provozu právě za těchto okolností, a navíc právě v otázkách kontroly vlastností zneškodňovaných odpadních vod a kontroly množství a znečištění odpadních vod vypouštěných po jejich zneškodnění – tj. v otázkách rozhodujících při zkušebním provozu pro objektivní posouzení správné funkce a účinnosti vodního díla – považuje to krajský úřad za významně přitěžující okolnost. Krajský úřad byl dále nucen zohlednit okolnost, že na písemnou výzvu k nápravě situace pachatelka reagovala odmítavě a v protiprávním jednání pokračovala, a že ohledáním provedeným v souběžně probíhajícím řízení ve věci změny integrovaného povolení (pozn. soudu – viz protokol o ohledání věci a záznam z ústního jednání ze dne 15. 1. 2024) bylo zároveň zjištěno, že skutečný způsob provedení některých částí vodního díla neumožňoval kontrolu množství vypouštěných odpadních vod v souladu se závaznými podmínkami nařízeného zkušebního provozu dokonce ještě ke dni 4. 1. 2024. Protože se pak všechny uvedené okolnosti vztahují k zařízení určenému ke zneškodňování průmyslových odpadních vod s obsahem nebezpečných látek mimo místo jejich vzniku, tj. k zařízení, jehož provoz může být při nedostatečné kontrole objektivně spojen s významným rizikem pro jakost či zdravotní nezávadnost povrchových a podzemních vod a funkce vodních ekosystémů, krajský úřad stanovil výši pokuty na úrovni 80 % jejího zákonného maxima.“*

32. K výše uvedenému pak soud v kontextu povšechné námitky žalobkyně a dotčené právní úpravy připomíná, že pokuta za protiprávní jednání je trestem, přičemž má nejen sankční povahu vůči pachateli, ale i obecně odrazující funkci. Ústavní soud v nálezu ze dne 25. 11. 2014, sp. zn. Pl. ÚS 14/09, vyslovil, že nepříjemný a úkorný účinek je přirozenou a žádanou vlastností pokuty, pokud neohrožuje existenci či důstojnost té které osoby. Pokuta má být v zásadě přiměřená spáchanému přestupku a pro určení její konkrétní výše v zákonném rozmezí slouží právě kritéria, která správní orgán hodnotí. Judikaturou Ústavního soudu a navazující judikaturou Nejvyššího správního soudu byl do hodnocení sankční přiměřenosti vnesen požadavek, aby pokuta nebyla likvidační (srov. např. nálezy Ústavního soudu ze dne 10. 3. 2004, sp. zn. Pl. ÚS 12/03, či usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008-133). V daném případě nicméně ani sama žalobkyně nijak nenamítla likvidační charakter uložení pokuty, neboť toliko zcela obecným způsobem namítla, že se správními orgány spolupracovala, že byl neoprávněně vyžadován zkušební provoz (k nedůvodnosti tohoto tvrzení soud ve stručnosti odkazuje na odůvodnění výše) a že nedošlo k poškození životního prostředí. Tyto povšechné zmínky nicméně nijak nereflektují konkrétní okolnosti popsané v odůvodnění již prvostupňového rozhodnutí, jež mají základ ve skutkových zjištěních podávajících se z obsahu správního spisu. Soud tak neshledal nezákonnost výše uložené pokuty, jak je zřejmé z poměru zákonného sankčního rozmezí a konkrétní výše pokuty s přihlédnutím k relevantním skutkovým okolnostem. Podle názoru soudu správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí výši pokuty – tj. 80 % zákonného rozpětí – odpovídajícím způsobem zdůvodnil. Přitom se ve věci jasně vyjádřil stran zásadní funkce, účelu a důvodnosti nařízeného zkušebního provozu stavby postavené bez stavebního povolení, který žalobkyně soustavně porušovala, dále uvedl odmítavý postoj žalobkyně k jejímu protiprávnímu jednání, jakož i popsal za vyvstalých okolností významné riziko spojené s provozem stavby pro jakost či zdravotní nezávadnost povrchových a podzemních vod funkce vodních ekosystémů. Na tomto hodnocení tedy soud neshledal nezákonnost, přičemž v dané části, resp. v souvislosti s předmětným obecným žalobním tvrzením, připomíná, že za žalobkyni nemohl spekulativně domýšlet další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují.

33. Závěrem se soud zabýval rovněž povšechně uplatněnou argumentací žalobkyně, že neodůvodněné postoupení odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí bylo chybné a způsobující zmatečnost daného řízení. K tomu soud v odpovídající rovině konkrétnosti uvádí, že byť byla žalobkyně v poučení rozhodnutí správního orgánu I. stupně poučena o tom, že se odvolání podává u Ministerstva životního prostředí, pak vzhledem k tomu, že Ministerstvo zemědělství, kterému bylo žalobkyní podané odvolání předloženo správním orgánem I. stupně, prostřednictvím kterého žalobkyně odvolání učinila, o tomto nerozhodlo do 30. 6. 2024, nebylo od 1. 7. 2024 s ohledem na § 32 odst. 1, § 34 písm. a) bod 7 a § 330 odst. 3 nového stavebního zákona příslušným správním orgánem k vyřízení dané věci. Ministerstvo zemědělství proto podané odvolání následně postoupilo Ministerstvu pro místní rozvoj jako příslušnému správnímu orgánu nadřízenému správnímu orgánu I. stupně, který podle § 34 písm. a) bod 7 nového stavebního zákona vykonává působnost stavebního úřadu v předmětné věci, a tudíž vydal jako věcně a místně příslušný orgán právě odvoláním napadené prvostupňové rozhodnutí. O tomto postupu přitom byla žalobkyně vyrozuměna usnesením Ministerstva zemědělství ze dne 7. 8. 2024, č. j. MZE-32944/2024-15111, které se poznamenává do spisu (§ 12 správního řádu), přičemž se proti usnesení, které se pouze poznamenává do spisu, nelze odvolat (§ 76 odst. 5 správního řádu). Nadto lze zmínit fakt, že v průběhu odvolacího správního řízení žalobkyně vůči tomto úkonu nebrojila ani žádným jiným způsobem (resp. se proti němu nevymezila). Soudu poté v souvislosti se shora popsáním procesním postupem správních orgánů ve věci a blíže nespecifikovaným žalobním tvrzením není vůbec zřejmé, jak měla být konkrétně dotčena (zkrácena) veřejná subjektivní práva žalobkyně, a to jí zmiňovanou zmatečností řízení, resp. v čem měla tato zmatečnost konkrétně spočívat. V odvolacím řízení totiž bylo dle názoru soudu postupováno podle relevantní právní úpravy při zohlednění její změny plynoucí z nabytí účinnosti nového stavebního zákona, byť byla žalobkyně v prvostupňovém řízení poučena o možnosti podání odvolání u jiného „odvolacího orgánu“. Soud tak v řešeném případě považuje za stěžejní to, že o žalobkyní podaném odvolání ve věci rozhodl věcně a místě příslušný správní orgán – tj. žalovaný, o čemž byla žalobkyně ostatně v souladu se zákonem vyrozuměna, a mohla tudíž na vyvstalou situaci případně i reagovat. V dané části tedy soud nevyhodnotil vadu mající vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.
34. Soud zároveň ve věci dle § 52 odst. 1 s. ř. s. pro zjevnou nadbytečnost neprovedl žalobkyní navržené dokazování napadeným a prvostupňovým rozhodnutím, odvoláním proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, usnesením Ministerstva zemědělství ze dne 7. 8. 2024, Technologickým projektem deemulgační stanice, rozhodnutím správního orgánu I. stupně o dodatečném povolením stavby ze dne 3. 3. 2023, Provozním řádem deemulgační linky, Integrovaným povolením ze dne 7. 9. 2017. Uvedené dokumenty jsou totiž součástí správního spisu, přičemž jeho obsah (tj. všechny jeho součásti) nelze bez dalšího považovat za důkaz. Vychází-li soud ve správním soudnictví z údajů a listin obsažených ve správním spisu, nejedná se o dokazování ve smyslu výše odkazovaného ustanovení s. ř. s. (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 5. 2015, č. j. 7 As 83/2015-56, ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, nebo ze dne 29. 6. 2011, č. j. 7 As 68/2011-75). Vyplývá to ze samotné podstaty řízení ve správním soudnictví, které je přezkumným řízením řízení správního, přičemž správní spis je obrazem a výsledkem správního řízení, dokládající skutkový stav, který tu byl v době rozhodování žalované (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2019, č. j. 3 Afs 194/2017-25).
35. Stejně tak soud neprovedl pro zjevnou nadbytečnost dokazování žádostí žalobkyně (urgencí) ze dne 16. 12. 2024, žádostí žalobkyně o přezkoumání a vysvětlení klasifikace deemulgační stanice jako vodního díla ze dne 19. 12. 2024, reakcí na sdělení Krajského úřadu Ústeckého

kraje ze dne 19. 12. 2024, stanoviskem Krajského úřadu Ústeckého kraje k projektu ze dne 11. 1. 2018 a vyhodnocením zkušebního provozu, neboť veškeré pro věc relevantní okolnosti zřejmým způsobem a souladně vyplývaly již z obsahu spisového materiálu předloženého ve věci žalovaným, jak už bylo také v podrobnostech vyloženo.

36. S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti proto soud uzavírá, že neshledal důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí. Soud tudíž žalobu v mezích žalobních bodů vyhodnotil jako nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. výrokem I. rozsudku zamítl.
37. Současně soud výrokem II. rozsudku dle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 15. prosince 2025

JUDr. Petr Černý, Ph.D. v. r.
předseda senátu